

избави? — Да, като се прѣдаде на властѣта и признае себе виноватъ въ всичко. — Немá за това идехте тука? Ахъ, господиъ Огняновъ, какво щехте да направите! извикахъ азъ поразенъ. — Длъжността си, отговари той просто. Изъ не можахъ да се одържж, просълзихъ се и насерѣдъ пакъ го прѣгърнахъ, като роденъ братъ. А? каква душа благородна, бай Марко! Какво рицарство! Такива хора трѣбватъ на България.

Марко не отговори нищо. Двѣ дълги сълзи бѣхж се проточили по бузитѣ му. Той се гордѣяше за дѣда Маноля.

Докторътъ помълча малко, па продължи. — Ний се раздѣлихме, тѣ удариха пакъ прѣзъ кхра, а азъ право насамъ, но азъ още съмъ смутенъ отъ тая срѣща, а още повече отъ промѣнението на книгитѣ. А азъ ти казвамъ, че тука съ очитѣ си видѣхъ вѣстникъ „Независимостъ“ и прокламация дѣйствителна. Тамъ излизатъ „Зорница“ и Богоровото обявление! Какъ сж промѣнени? Кой ги е промѣнилъ? Грѣшка ли е това на бея? — Всѣкакъ си блѣскамъ ума и не одгаждамъ. Кажми ми ти твоего мнѣние, бай Марко.

И докторътъ скърети ржцѣ и чакà отговоръ.

Марко смукна чибука си важно и съ една неуловима усмивка по устнитѣ каза:

— Ти не разбирашъ ли, че нѣкой приятель е направилъ това? каква грѣшка! Дѣ ще се намѣржатъ у бея протестантски вѣстници и Богорови новини?

— Но кой ще е тоя неизвѣстенъ благодѣтель, който спаси мене отъ опасностъ, а Огнянова отъ неспрѣмѣнна гибелъ? Помогни ми и ти да се сѣтихъ... Азъ трѣбва да му благодарж, да му цалувамъ и ржцѣтѣ и краката...

Марко се наведе къмъ доктора и му каза ниско:

— Докторе, слушай. Това, което щж ти кажж, трѣба да го държишъ тайно до гроба.

— Давамъ честно слово.

— Книжката промѣнихъ азъ.